

en sa igualtat resulta antiestètica, com succeïx a la Gran Opera de París, ahont no's diferencian els colors: á vegadas las aumentan accentuant els tons calents de sas pedras y'l relleu dels adorns, dependint lo expressat de las condicions físich-químicas dels elements constructius en relació ab el temps y'l clima.»

Per minvar, ja que no es fácil anular per complet, la mà destructora del temps en los materials, «deuen utilizarse los coneguts y provats en la localitat» y per lo profitós que podria esser, avans d'emplearlos en la construcció, «crear á manera de museus de materials nous que, exposats á las inclemencias del ayre lliure, pugan en-

senyar, per los resultats que en ell ofereixi'l temps, lo bastant al artista intel·ligent per garantir la permanencia de sa obra.»

Molt més se podria dir respecte á la manera de donar un aspecte digne y elevat á l'art de la edificació, com principal element del carrer, y nosaltres trobem que tot quant se fassi es poch en lo referent á cambiar el caràcter d'utilitarisme práctic, *á la inglesa*, que regna encara tan imperiosament en las construccions d'avuy dia.

J. Anguera Corbella.

Reus, Juliol, 1901.

LO PRIMER AMOR

¡Si'n fa d'anys que t'estimo! Tú sigueres
la primera á qui vaig doná'l meu cor,
vas dir que m'estimaves y tú fores
lo meu primer amor.

¡Poch temps n'obstant durá lo nostre idili!
va rompre nostre llas ma sort fatal;
llensats al mitg del mon los dos seguirem
dos camíns desiguals.

Hermosa tú, los joves te buscaren
perseguint tas petjades per arréu,
per obtindre tan sols una mirada
d'aqueixos ullets teus.

Jo també, assadagat, ab gran follia,
per oblidám de tú he voltat mitg mon,
y á moltes he seguit, com papallona
que vola de fló en flor.

Mes tú has vist qu'en lo món tot es mentida
y jo he trobat en ell la ingratitude;
per aixó á mí has vingut altre vegade
y jo he vingut á tú.

Ja Deu ens va juntá en nostra infantesa
sentint desde llavors amor inmens...
per aixó n'ha vensut en eixa lluyta
lo nostre amor primer.

Joseph Ciurana.

POR SI ACASO.....

Al pobre que pide,
no le digas jamás: «¡Dios te ampare!»
que, quien sabe, si es Dios quien le manda
á implorarte limosna en la calle.

J. Domenech y Grau.

¡SEMPRE MÉS!

Un temps la Humanitat, mirant las cosas
del mon indiferent,
lliure y felis vivía, contentantse
tothom sols ab lo séu.

Lo Deu del Mal, llavors, tal vegada
trobantse massa ociós,

¿Qué faré—se diria—per distreurem?
Y enviá l' Ambisió.

Ben prompte tot lo mon li fou adicte,
y l' home, lliure avans,

viu ara esclavitzat per la fatlera
de apagar sa Ambisió, sens lograho may.

J. Ferré y Gendre.

DECADENCIA DE LA RAZA LATINA

Conferencia dada por don Joaquin Batet y
Paret en el «Centro de Lectura» el dia 13
de Junio último.

(CONCLUSIÓN)

Pero ¿es verdad que por la ley fatal de la evolución, España y los demás pueblos latinos están conednados á desaparecer?

Nuestro patriotismo no nos ciega, ni nos aconseja ocultar que nuestra decadencia es tan grande como antes lo había sido nuestra gloria.

Pero somos de los que no quieren ceder al fatalismo, y, si una conducta funesta nos ha reducido al miserable estado en que estamos sumidos. creemos que, efectuando un cambio en nuestra línea de conducta, podemos aún volvernos á levantar.